

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa Telekomunikacji Polskiej Spółki Akcyjnej w Warszawie
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o zmianę cennika usług,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 10 listopada 2010 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia
20 listopada 2009 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na rzecz powoda kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 20 listopada 2009 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji Konsumentów z 28 stycznia 2009 r., w punkcie pierwszym w ten sposób, że uchylił decyzję Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej jako Prezes Urzędu) z dnia 2 lipca 2007 r. Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy zmienił decyzję Prezesa Urzędu w ten sposób, że umorzył postępowanie administracyjne w sprawie toczącej się w związku z przedłożeniem przez Telekomunikację Polską (dalej jako powódka) projektu zmiany cennika usługi powszechnej.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania podniósł, że w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne polegające na potrzebie wyjaśnienia, czy wyrok Sądu drugiej instancji zmieniający wyrok Sądu pierwszej instancji i uchylający zaskarżoną decyzję jest rozstrzygnięciem na niekorzyść strony pozwanej wyłącznie wnoszącej apelację, w sytuacji gdy sąd pierwszej instancji wyrokiem zmienił zaskarżoną decyzję i umorzył postępowanie administracyjne, a ponadto w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisy art. 91 ust. 1-3 Prawa telekomunikacyjnego oraz art. 9 ust. 4 i 5 dyrektywy o usłudze powszechnej poprzez wyjaśnienie, czy uprawnienie Prezesa Urzędu do nałożenia obowiązku dostosowania stawek oraz analizy cen zawartych w cennikach istnieje po wycofaniu przez przedsiębiorcę projektu cennika usługi powszechnej.

Powódka w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o jej odrzucenie, jako niedopuszczalnej, ponieważ wyrok Sądu Apelacyjnego nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie, ewentualnie o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Uzasadniając ten ostatni wniosek powódka podniosła, że Prezes Urzędu nie przedstawił wywodów porównujących jego sytuację prawną po wydaniu wyroku przez Sąd Okręgowy z sytuacją procesową, w jakiej znajduje się w następstwie wyroku Sądu Apelacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zdaniem Sądu Najwyższego w obecnym składzie od wyroku Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie przysługuje skarga kasacyjna, mimo iż jest to wyrok zmieniający wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że zaskarżona odwołaniem decyzja zostaje uchylona, co powoduje że Prezes Urzędu będzie zobowiązany do wydania kolejnej decyzji. Przedmiotem niniejszej sprawy jest rozstrzygnięcie kwestii dopuszczalności kształtowania przez Prezesa Urzędu praw i obowiązków przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w sytuacji, gdy po wszczęciu

postępowania w sprawie zatwierdzenia projektu zmiany cennika usług telekomunikacyjnych, przedsiębiorca wycofał przedłożony do zatwierdzenia projekt. Wyrok Sądu Apelacyjnego rozstrzyga przedmiotową kwestię w taki sposób, że nie jest możliwe wydanie przez Prezesa Urzędu takiej decyzji wskutek ponownego rozpoznania sprawy, która umożliwiałaby wniesienie kolejnego odwołania do sądu, zgodnie z zapatrywaniem prawnymi wyrażonymi w postanowieniu SN z dnia 8 stycznia 2010 r., sygn. akt III SK 39/09 oraz postanowieniu SN z 12 lutego 2009 r., sygn. akt III SK 32/08). Sąd Najwyższy w obecnym składzie skłania się jednak ku pogładowi, zgodnie z którą w postępowaniach z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu pod pojęciem „sprawy” należy rozumieć spór wynikły między przedsiębiorcą telekomunikacyjnym a Prezesem Urzędu, zainicjowany wydaniem przez tego ostatniego decyzji nakładającej na przedsiębiorcę obowiązki, stwierdzającej naruszenie przepisów Prawa telekomunikacyjnego, bądź rozstrzygającej o uprawnieniach przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Podstawą dla powstania przedmiotowego sporu jest wydanie decyzji o określonej treści. W tych okolicznościach orzeczenie Sądu drugiej instancji skutkujące powstaniem po stronie Prezesa Urzędu konieczności wydania nowej decyzji o odmiennej treści jest orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie, co pośrednio wynika z wyroków Sądu Najwyższego z 10 listopada 2010 r., sygn. akt III SK 27/08; III SK 18/08, III SK 3/09, a także wyroków z 14 kwietnia 2010 r., sygn. akt III SK 1/2010 oraz 14 czerwca 2010 r., sygn. akt III SK 6/2010.

Przechodząc do oceny wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia Sąd Najwyższy stwierdza, że zagadnienie sformułowane przez Prezesa Urzędu odpowiada wymogom stawianym w orzecznictwie Sądu Najwyższego wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który uzasadniany jest istnieniem istotnego zagadnienia prawnego. Jak trafnie jednak podniosła w odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka, uzasadnienie przedmiotowego wniosku w tym zakresie nie nawiązuje do wskazanego zagadnienia z punktu widzenia specyfiki spraw z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu. Nie wyjaśnia bowiem, dlaczego zmiana wyroku Sądu Okręgowego uchylającego decyzję i umarzającego postępowanie na wyrok uchylający decyzję jest rozstrzygnięciem na niekorzyść apelującego Prezesa Urzędu. Ponadto,

związek przedmiotowego zagadnienia z okolicznościami sprawy jest pozorny. Zdaniem Sądu Najwyższego w obecnym składzie, zmiana wyroku Sądu pierwszej instancji polegająca na uchyleniu decyzji Prezesa Urzędu wynika z konieczności sanacji częściowej wadliwości rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji. Przepis art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. upoważnia sąd ochrony konkurencji i konsumentów – w przypadku uwzględnienia odwołania – do uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji i wydania orzeczenia co do istoty sprawy. Umorzenie postępowania administracyjnego nie rozstrzyga sprawy co do istoty, zatem nie mieści się w katalogu rozstrzygnięć, jakie stosownie do art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. może wydać Sąd Okręgowy, zatem w przypadkach gdy sąd orzekający w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu stwierdza, że organ regulacji komunikacji elektronicznej nie miał w okolicznościach stanu faktycznego podstaw do wydawania zaskarżonej decyzji, władny jest jedynie uchylić przedmiotową decyzję. Dokonana przez Sąd Apelacyjny zmiana wyroku Sądu Okręgowego nie prowadzi zatem do pogorszenia sytuacji prawnej Prezesa Urzędu w rozumieniu art. 384 k.p.c.

Zdaniem Sądu Najwyższego w obecnym składzie nie zachodzi również potrzeba dokonania wykładni art. 91 ust. 1-3 Prawa telekomunikacyjnego oraz art. 9 ust. 4 i 5 dyrektywy 2002/22 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i praw użytkowników odnoszących się do sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.Urz. WE z 2002 r., L 108/51, dalej jako dyrektywa 2002/22) w zakresie objętym wnioskiem o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zgodnie z zasadą autonomii proceduralnej państw członkowskich, w braku odpowiednich unormowań w prawie unijnym, uregulowanie kwestii z zakresu szeroko rozumianego prawa procesowego należy do kompetencji państw członkowskich. Przepis art. 9 ust. 4 i 5 dyrektywy 2002/22 nie zawiera unormowań dotyczących samego przedkładania cenników. Nie ogranicza również uprawnień „wyznaczonego przedsiębiorstwa” do decydowania o losach projektu cennika przedłożonego do ewentualnego zatwierdzenia krajowemu organowi regulacyjnemu. Kwestia dopuszczalności wycofania przedłożonego projektu cennika usług telekomunikacyjnych oraz skutków takiego wycofania jest poza zakresem powołanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej przepisów prawa

unijnego. Nie zachodzi zatem potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa polskiego w sposób zgodny lub zorientowany na dyrektywę 2002/22.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.